

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUFTSKIPPEREN OG ATHEISTEN ET DIGT (1852)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319432380592/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Saa derfor de Naturens Kræfter røres,
Dem en Person, et Jeg, da strax faldt ind,
Til hvem som Aarsag Kraftens Spil henføres,
Og Gudsiden greb det grebne Sind.
Gud siltsaa er, naar Videnskaben høres,
Vor Selvbevidstheds udadvendte Skin,
Dens potenserede Reflex, der trives
Ved Phantasien og et Skinliv gives.

Men kan det end forstaaes i hine Dage,
Da hver en Indsigt hinked og var halt,
At Mennesker paa slige Tanker faldt,
Hvorunder Slægten indtil Dato lider:
Saa dog mod al Fornuft og Sands det strider,
Endnu at brygge med det samme Malt,
Og leve fort i hiin Tids Efteraben;
Dertil dog altfor høit staaer Videnskaben.

Jeg bøier mig for Videnskaben, svared
Luftskipperen, og for dens ægte Søn;
Men endnu ikke De mig ret forklared,
Hvad der da bli'er af Religion og Bøn? —
Knap sig for Latter Anton Lange bared,
Han hviskede hørtigt, men dog halvt i Løn:
Hvor skorter denne Fyr det paa Forstanden!
Tykt Hoved, men kun tyndt Begreb har Manden.

Min gode Ven! — her hæved han sin Stemme,
Med Blikket fæstet spødsk paa Montechrist —
Min gode Ven, De synes reent at glemme
Det Punkt, hvorved Debatten standsed sidst.
Naar ingen Gud vi længer træffe hjemme
Foroven, neden — her saalidt som hist:
Hvem mon da Troens Faar vel skulde see til?
Hvem mon da Sjælene vel skulde be'e til?

Nel, hold Dem til Fornuften, til Naturen,
Til Mennesket, Fornuftens andet Jeg,
I hvem Begrebet kommer ud af Skuren,
Naar gal han bli'er, men derfor tabes ei;
Hold Dem til ham, til Ideal-Figuren,
Den faste Pol paa Videnskabens Vei;
Han, efter hvem sig Humanismen kalder,
Han, af hvis Hoved Kronen aldrig falder!